

TROMMELVLIES 89: Herhalleluja platenstapel

De albums die hier in mijn werkkamer de laatste dagen het meest klinken, getuigen van een onbeheerst wijd versnipperde verscheidenheid. Ga maar na.

Een zangeres die zichzelf op de hoes van haar cd smakelijk hapklaar op een sofa heeft gedrapeerd. Een aangename actrice die een onverwacht fraaidiepe zangstem blijkt te hebben. Een zanger met een bril die zijn plaat heeft getiteld naar de uitvinder van instant-noedels. Een bandje met een halsbandje. Een Drent. Een Vlaamse dame. En een zanger genoemd naar een biefstuk.

Uitleg.

De eerste is Martha Wainwright. Ik ben verliefd op Martha's stem. En teksten. Zij durft. Altijd. *I Know You're Married But I've Got Feelings Too* heet deze nieuwe. De herhaalknop is inmiddels lam. En wat ligt ze daar lekker. Ondersteboven.

Die actrice is Scarlett Johansson, die een album heeft vol gezongen met composities van Tom Waits. Wat een verrassing. Want hoewel lang niet elke uitvoering geslaagd mag worden genoemd (*I don't want to grow up* is lelijke kitsch), blijft de ontwapenende schitterschoonheid uit *Lost In Translation* en *A Love Song For Bobby Long* fier overeind (nee, nou geen erectiegrapjes). Ik aanbid Waits, dus met het coveren van een dergelijk monument moet je oppassen voor valkuilen en open deuren. Dat is haar gelukt. Ik geniet dagelijks van Scarlett's diepe keel (eh...).

Die derde is Elvis Costello. Hij blijkt er nog altijd in te slagen de dagen van zijn debuut spannend op te roepen. Wat een pure plaat. Recht voor mijn raap.

Het bandje is Be Your Own Pet. Gewoon achter mekaar teringtjakkaboemboem. Zonder pauze. Dat belooft nog wat, de komende jaren.

Daniël Lohues doet het opnieuw in z'n eentje in plat Drents. De vleesgeworden eenvoud. Die tekst van *Baat bij muziek*: 'Muziek in de box, muziek bij de dood, en daartussenin als dagelijks brood.' En van... Zovoort.

Vlaanderen biedt Eva de Roovere. Wederom. Je moet ervan houden, maar haar misleidend zoete stemmetje verpakt haar liedjes in bloemetjespapier. Ontpak ze en voel de angeltjes. Titel: *Over & Weer*. Ik laat deze Eva nooit meer los.

De laatste in het rijtje hierboven is T Bone Burnett. Ik zag de door hem gechaperonneerde Robert Plant en Alison Krauss onlangs weer bij Jools Holland op de BBC, en hoezeer het duo ook overtuigde, mijn oren bleven plakken aan het geluid van T Bone's gitaar. Zo zinnelijk. De volgende dag ben ik meteen op zoek gegaan naar zijn nieuwste (*Tooth Of Crime*), maar ook zijn juwelen *The Criminal Under My Own Hat* en *The True False Identity* (*Zombieland*: Tom Waits zonder de rasp!) laat ik weer regelmatig ronddraaien.

Hé. Ik zie dat Tokyo Police Squad ook een nieuwe heeft. En New Cool Collective. The Ting Tings beloven veel. Wat kan het leven toch ongelofelijk voldoende zijn.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: pertinent *Baat bij muziek* van Daniël Lohues (maar *Martha my dear* van The Beatles mag ook).